

ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) og ogsaa det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) har udtalt, at der ikke, saa vidt de kunne se, var noget i Lovgivningen, som forbød et Sogneraad at yde Bidrag til en Forening, og heller ikke noget, som forbød et Sogneraad at bespise Børnene direkte, saa har jeg jo for det sidste Punkts Vedkommende oplyst, at der ikke findes noget Forbud i denne Henseende i Lovgivningen, men at man i Folketingets Udvalg har udtalt det som tvivlsomt, hvorvidt der var en Berettigelse. Men med Hensyn til dette om at yde Bidrag til en Forening, undrede det mig, at det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) med Loven i Haanden og under Oplæsning af den, kom til det Resultat, at det var et Sogneraad tilladt at yde saadanne Bidrag, for det er jo dog i Virkeligheden Tilfældet, at Folketingsudvalget under Henvisning til den paagældende Paragraf enstemmig har udtalt, at det var givet, at et Sogneraad ikke havde en saadan Ret. Der staar jo i § 26 under c., at Amtsradaets Samtykke udfordres til, at Kommunen yder Bidrag til de fattiges Kasse, til private Sygekasser, Alderdomskasser, Begravelseskasser o. desl. Det vil med andre Ord sige, at man ikke er berettiget til af Kommunens Kasse at yde Bidrag til Understøttelseskassen; deraf, synes jeg, følger, at man heller ikke er berettiget til at bespise Børn ad direkte Vej; men det staar der ikke noget Forbud imod; derfor er det, at man har sluttet, at hvad der ikke er forbudt, er tilladt. Men at det er forbudt at yde Bidrag til Foreninger, forekommer mig ganske utvivlsomt, og det er jo ogsaa indrømmet i det andet Ting, at det er utvivlsomt.

Hvad nu angaar den Udtalelse fra det samme ærede Medlem (J. Pedersen), at der virkelig vil blive udøvet et Tryk paa Sogneraadene, hvis vi vedtage denne Lov, saa skal jeg ikke bestride, at det kan blive Virkningen af den, og jeg kunde ikke billige det, men jeg vil paa den anden Side have Lov til at udtale, at hvis Loven fik den Affattelse, som jeg tillod mig at antyde i mit første Foredrag, er jeg overbevist om, at der ikke vil blive noget Tryk hverken paa Sogneraadene eller Byraadene eller Københavns Borgerrepræsentation. Naar man først skrider til — i Modsætning til det Forslag, som er forkastet fra alle Sider, Tvangsforslaget — at lovgive paa Frivillighedens Grundlag, saa forekommer det mig ikke at være rigtigt at give en saadan Lov en saadan

Form; at den kommer til at udøve et moralsk Tryk, for saa er jo dog i Virkeligheden Frivilligheden, som man vil have frem, bleven trængt tilbage, og saa faar Lovforslaget en Karakter, som man i Virkeligheden ikke har tilsigtet at give det. Jeg tror derfor, at vi hellere skulle se at komme hen til at finde en Form, hvorefter der ikke kan blive Tale om, at der udøves noget Tryk hverken fra Lovgivningsmagten eller senere fra nogen anden Side paa de paagældende kommunale Autoriteter, og jeg mener, at have angivet den Maade, hvorpaa man kunde formulere det, og det er jo dog i Virkeligheden en meget simpel Foranstaltning, idet man blot behøver at sige: Hvis nogen Kommune giver noget til dette Formaal, skal det ikke have Fattighjælpens Virkninger. Jeg tror oprigtig talt, at man ikke ret vel vil kunne forstaa, at der skulde være saa overordentlig store Betænkkeligheder ved at give en Lov af dette Indhold. Jeg tror, at man ikke ret vel vil kunne forstaa, at det skulde kunne møde Modstand, naar man ganske giver det denne Frivillighedens Form med den simple Tilføjelse, som jo dog er Hovedsagen her, at det saa ikke skal have Fattighjælpens Virkninger, der ved vilde man ogsaa sætte de Byraad og de kommunale Raad, som nu benytte deres Forening mere eller mindre som et Skalkeskjul for den direkte Bespising, i Stand til at ordne hele denne Sag paa den Maade, som de fandt mest formaalstjenlig, og hvis man saa samtidig fik angivet, hvor langt deres Kompetence strakte sig, tror jeg, at der vilde være opnaaet ikke saa ganske lidt, baade for Skatteborgerne og for de kommunale Forvaltninger og ogsaa for de paagældende Børn, som man gerne vil hjælpe.

Naar det ærede Medlem (Oct. Hansen) spurgte om, hvor Kultusministeren er, saa troede jeg, at jeg havde forklaret det i mit Foredrag; min Forklaring gik nemlig ud paa, at denne Sag forrige Aar var en Skolesag, og derfor mødte Kultusministeren, men som Forslaget nu foreligger i Aar, er den en kommunal Sag, og derfor møder Indenrigsministeren. Forresten har jeg jo citeret den højtærede Kultusministers Udtalelser, og da hans Meninger falde sammen med de af mig fremsatte i dette Forhold, har han jo paa en Maade ogsaa været til Stede ved denne Behandling i Dag. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor det ærede Medlem har savnet Kultusministeren — jeg beldager, at han har savnet ham, jeg har i alt Fald gjort mit